

“Beste,
Wij hebben het genoeg uw reservatie voor de nieuwe productie *De Bus van Bad van Marie* te bevestigen en tevens uw tickets hierbij in te sluiten.
Bijgevoegd vindt u 2 kaartjes van *De Lijn* voor de voorstelling *De Bus*.
Om het voor u zo aangenaam mogelijk te maken, komen wij u oppikken met bus 30 om 20u12 aan de bushalte “Draakplaats” op de Draakplaats op...”
Getekend Leo De Wolf, buschauffeur Lijn 30.

Een rit met een lijnbus die zijn vaste traject door Antwerpen volgt, op de voorziene stopplaatsen reizigers oppikt en laat afstappen, ...je kunt het zo gek niet bedenken of *Bad van Marie* distilleert er theater uit. *De Bus* (* * *) heet hun jongste exploit.

Schijn bedriegt

Herinner u *The Game*, de psychologische thriller uit 1997 met Michael Douglas en Sean Penn.

Een zakenman wordt hoofdpersonage in een rollenspel en willens nillens een pion die uitvoert en ondergaat wat de plot voorschrijft. Wat fictie is en wat realiteit valt niet meer te onderscheiden. De enige zekerheid, zo blijkt op het einde van de film, is dat alles opgezet spel is.

Een soortgelijk concept ligt aan de basis van *De Bus*. Minder spectaculair en doordeweekser opgevat weliswaar, maar in grote lijnen komt het erop neer dat je je als theaterbezoeker en busreiziger voortdurend afvraagt wie of wat onderdeel is van de combine.

Soms is dat meteen duidelijk. Dat geldt voor de buschauffeur die driemaal een rondpunt neemt op verzoek van stadsgids Ilca, die geestdriftig tekst en uitleg geeft bij de architectuur en bewoners van de Cogels-Osylei. Maar wat met de gibberende meisjesscouts, de bazige buscontroleurs, de nonnen, de travestiet, de man met het knuffelbeest, ... Zitten zij in het complot, maken ze deel uit van het decor? Spannend. Iedereen op de bus is verdacht.

Couleur locale

Als er er iets is waaraan het op buslijn 30 niet ontbreekt dan is het geur en kleur. De geïmproviseerde straatbbq op de hoek van de Brederodestraat slaat je in de neus. Daar bovenop: de feestelijk uitgedoste negerinnen, het prille bruidspaar in vol ornaat, de macho's met meer bling bling om de hals dan er op een doorsnee stierenkeuring te verdienen valt, het species gsm-mens. Bij elke halte lijkt de bus steeds meer een mensenark van Noach. Nietsvermoedende reizigers kijken vreemd op als ze in dertien talen een bericht in de handen gestopt krijgen dat er “vanavond theater gespeeld wordt op deze bus”.

Theater of niemendalletje?

Is een ten dele gemanipuleerde busrit een volwaardige theatervoorstelling?

Dit ligt in het verlengde van “Zijn de getatoeëerde varkens van Delvoye kunst?”. En wat met de hamzuilen van Jan Fabre? Sommige vragen gaan gewoon te diep en zetten je meteen vast.

Laten we de vraag pragmatisch inkrimpen tot de effectiviteit van *De Bus* als ervaringstheater. Heeft de belevenis dat je als passieve medereiziger onderdeel bent geworden van een concept je geraakt of was het alleen maar ‘eens ne keer iets anders’?

Altijd handig om er even Wittgenstein bij te halen: "Toen ik thuis kwam verwachtte ik een verrassing en er wachtte me geen verrassing, dus was ik natuurlijk verrast."

Word ik als toeschouwer-medespeler door *De Bus* voldoende verrast? Iedereen vult voor zichzelf in of hij van de *De Bus* stapt met een besef, een attendering, een bewustwording van iets waar je voordien niet bij stilstond. Die kan erin liggen dat we veel missen door het alledaagse te vereenzelvigen met banaliteit. Dat we horen en zien, maar niet meer luisteren en kijken en daardoor kansen missen om en passant ons leven bij te kruiden. Dat we bronnen van spontane levensvreugde niet aanboren maar begraven onder tonnen ergernis en onverschilligheid door op weg naar onze bestemming niet meer van de wereld te zijn. Spice up your life!, witman, dwing jezelf tot verwondering.

Eventjes geduld nog, want het busje komt zo

De Bus is organisatorisch een huzarenstukje. De rit omcirkelt de hele stad, gaat van Borgerhout, via Berchem en het Zuid, langs de Schelde en via het Konincksplein terug naar Borgerhout.

Moedig van De lijn om zich voor dit initiatief open te stellen.

Alle toeschouwers stappen, samen met de reguliere reizigers, op aan de halte waar het hen uitkomt. De omstandigheden maken dat geen twee busritten dezelfde zijn en dat de dramatische opbouw voor elke bezoeker verschilt.

Carlo Ferrante, Manou Frateur, Bart Hollanders, Peter Michel en Peter Boelens tekenden voor dit project, waaraan bovendien maar liefst 56 figuranten deelnemen, gaande van een koor, leden van een hondenclub, twee motards, een gids van Antwerpen Averechts, drie buschauffeurs, een vuurwerkspecialist, een goochelaar,...

Buitenbeentjes

Bad van Marie heeft van avontuurlijk theater met een maatschappijkritische ondertoon zijn handelsmerk gemaakt. Het gezelschap pakt stevast uit met originele ideeën en vindt zichzelf telkens opnieuw uit. Ze tekenen voor uiterst genietbaar locatietheater. Wie bijvoorbeeld *Buxus* (2002), *Vasio Levsky* (2005), *www.win-een-auto.com* (2007) en *AC Ransart* (2008) aan zich heeft laten voorbijgaan, deed zichzelf tekort.

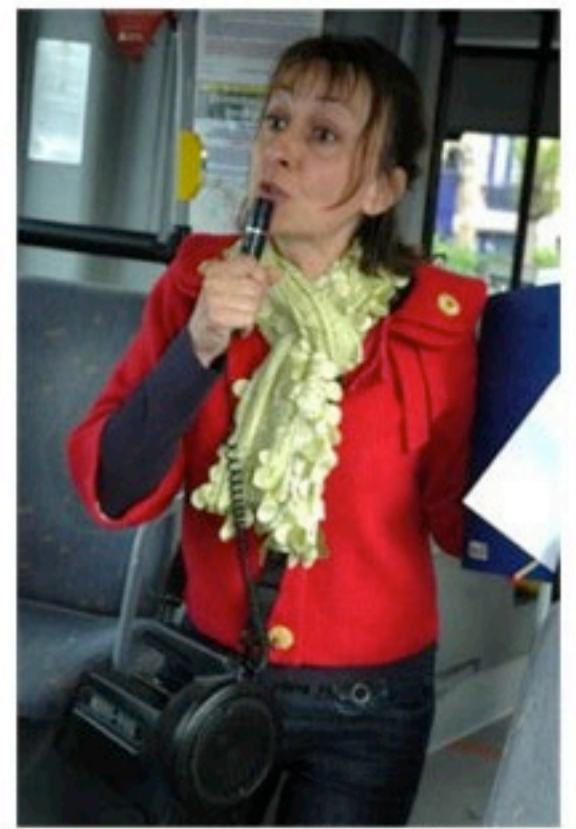
De Bus is niet de sterkste voorstelling die *Bad van Marie* ooit maakte, toch slagen ze erin een opmerkelijk sociaal theaterexperiment neer te zetten.

Speellijst zie www.badvanmarie.be

Info en reservatie via Rataplan (03 292 97 40). Uitverkocht.

Wordt volgend seizoen als schoolvoorstelling aangeboden.

De Bus, gezien op zaterdag 22 mei 2010

© John Van Oers